Metal İşçileri Bülteni

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır

Şubat 1998 • Sayı : 5 • Fiyatı : 25.000 TL.

MAKİNA KALIP İŞÇİSİ SINIFI İÇİN GREVDE!

SİSTEM ÇÜRÜYOR, EMEKÇİLER YÜRÜYOR!

SİSTEM ÇÜRÜYOR, EMEKÇİLER YÜRÜYOR!

Bize açlık ve sefaleti reva görenler, insanlık için iyi olan ne varsa sadece kendileri için istiyorlar. Bize 23 milyonu çok görenler bir "koltuk" için milyar harcıyorlar. Bir de utanmadan "bu kış zor geçecek", herkes fedakarlık yapmalı diyorlar. Nedense bu fedakarlık yapma işi de hep biz emekçilere düşüyor. Bu asalaklar güruhuna da bizim ürettiklerimize el koymak düşüyor. Çünkü onların ürettikleri şey açlık, sefalet, işsizlik, baskı, çürüme yani sömürü, sömürü daha fazla SÖMÜRÜ!

Her yeni yıla girerken çektiği sefaletin son bulması ve daha iyi bir yaşam düşünü kuran biz emekçiler, bir yılı 97'yi de geride bıraktık. Nasıl bir '97 geçti, '98 neler getirecek?

'97 yılı düzenin çürümüşlüğünün korkunç boyutlarda olduğu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde gözler önüne serildiği bir yıl oldu. '96 yılının sonunda patlak veren Susurluk kazasının etkileri tüm bir '97'yi etkiledi. Öyle ki bu kazayla suçlular toplum önünde suçüstü yakalandı. Devletteki çürüme ve çeteleşme kör gözlerin bile görebileceği açıklıkta ortaya çıktı. Düzen zaten sıkışmış, içinde bulunduğu krizden kurtulmanın yolunu ararken Susurluk kazasına hazırlıksız yakalandı. Kitleler önünde bir bütün olarak düzen teşhir olmuştu. Ne yapabilirdi? Gemi yara almış, su alıyordu. Batmamak için ne gerekiyorsa onu yapmaya koyuldu. Birden bire ortalığı "hukuk ve demokrasi" nidaları kapladı. Çürüyen, düzenin kendisi değil de, bir kaç kendini bilmez olarak sunuldu. Ve bunlar da göstermelik olarak tutuklanarak devlet ve düzen aklandı. Ama tüm bu suçların asıl sorumlusu sermaye düzeni ise olduğu gibi kaldı. Kazayla birlikte ilk elden kitlesel gösteriler yapılmasına karşın arkası gelmedi. Özellikle işçi-emekçilerden anlamlı bir tepkinin örgütlenmemesi düzenin işine yaradı. Sahte gündemler yaratılarak kitlelerin kafası karıştırılıp, uyuşturuldu. Darbe söylentileri ile de bir taraftan 12 Eylül sendromu hortatılmaya çalışıldı. Sonuç olarak düzen bu kazayla ciddi bir darbe aldı. Ne var ki, bunu kendini yeniden yapılandırmanın da bir dayanağına dönüştürmeyi de bildi. Nihayet kaldığı yerden işine devam edebilirdi. Neye mi? Tabii ki özelleştirmeye, işten atmalara, sendikasızlaştırma, örgütsüzleştirmeye, faili meçhul cinayetlere, yargılı-yargısız infazlara ve kardeş Kürt halkını imhaya. Öyle ki bize çıkarılan krizin faturasına yüklüce bir ek yaptılar.

Emekçiler cephesinde durum ise inişli çıkışlı bir seyir izledi. Kazayla birlikte binlerce emekçi tepkilerini dile getirdiler, ne varki bu uzun süreli bir hareketliliğe dönüşmedi. Düzenin ideolojik saldırısı ise gün geçtikçe belli başarılar elde etti. Uzunca bir süre birkaç yerel direnişi saymazsak sessizlik sürdü. Sermaye ise biraz soluk almaya başlar başlamaz saldırıya geçti. Nemaların gasp edilmeye çalışılması, ESK'nın kurulması, işten

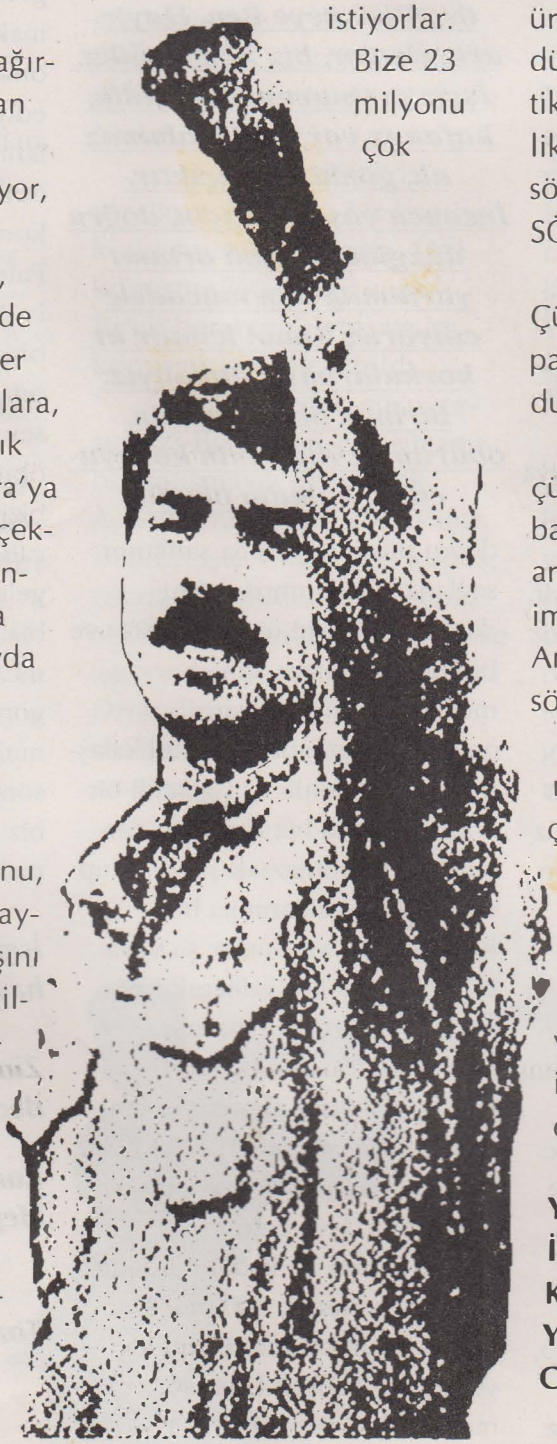
atmaya ve özelleştirmeye hız verilmesi bu dönemde oldu. Zamlar otomatiğe bağlanarak emekçiler sefalet koşullarının da altında yaşamaya itildi. Elbette bu saldırılar yapılırken hiçbir karşı çıkışın olmaması beklenemezdi. Kamu emekçileri tekrar alanlara çıktı. Ülkenin bir çok yerinde ağırlığını hissettirdi. Kullanılan şiarlardan biri oldukça anlamlıydı: "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!"

Albayrak, Gintem, Reslan, Tıbset ve Brandi'de yerel direnişler belli etkiler gerçekleştirdi. İşten atmalara, örgütsüzleştirmeye karşılık DİSK bir çok ilden Ankara'ya 8 günlük bir yürüyüş gerçekleştirdi. Bu yürüyüşün kendisinden daha çok ortaya çıkardığı potansiyel, kayda değer bir olgu oldu.

* * *

Susurluk'ta ortaya çıkanları; faili meçhul cinayetleri, bin operasyonu, kardeş Kürt halkını yok saymayı ve imha etme savaşını onlar değil de biz emekçiler mi yaptık. Kamu kuruluşlarını yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekenler biz miyiz? Düşünün hukuktan, adaletten, demokrasiden bahsedenleri. Bu suçların asıl sorumlusu ve kaynağı çeteleşen devlet ve sermaye düzeninin ta kendisidir.

Dahası 98'in ilk günlerinde sermayenin saldırılarının ve çürümesinin devam edeceğini görüyoruz. Bize açlık ve sefaleti reva görenler, insanlık için iyi olan ne varsa sadece kendileri için istiyorlar. Bize 23 milyonu çok görenler bir "koltuk" için milyar harcıyorlar. Bir de utanmadan "bu kış zor geçecek", herkes fedakarlık yapmalı diyorlar. Nedense bu fedakarlık yapma işi de hep biz emekçilere düşüyor. Bu asalaklar güruhuna da bizim ürettiklerimize el koymak düşüyor. Çünkü onların ürettikleri şey açlık, sefalet, işsizlik, baskı, çürüme yani sömürü, sömürü daha fazla SÖMÜRÜ!

Evet, sistem çürüyor. Çürüme sistemin en ufak parçalarına kadar ulaşmış durumda.

Eğer biz emekçiler çürüyen bu sistemle aynı bataklığa gitmek istemiyorsak artık mücadele saflarında yerimizi almanın zamanıdır. Ancak mücadele ederek bu sömürü çarkını kırabilir ve özgür yarınlara yürüyebiliriz. Aksi taktirde herkes bu çürümeden kendi payına düşeni alacaktır. Bu çürümüş düzenin tek bir alternatifi vardır. O da bayrağında "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" yazılı işçi-emekçi cumhuriyetleridir.

Ya Kapitalist Barbarlık İçinde Çöküş, Ya Sosyalizm!
Kahrolsun Sermaye Düzeni!
Yaşasın İşçi-Emekçi Cumhuriyeti!

NEDEN ÖRGÜTLÜLÜK, NEDEN SENDİKA?

İşçi arkadaşlar, birleşmiş ve örgütlü mücadele etmenin zamanı geldi de geçiyor. Gelin, örgütsüzlüğe, sefalet ücretine, sendikasız, toplu sözleşme hakkından yoksun, zor şartlarda çalışma koşullarına son verelim. Biz sessiz kaldıkça patronların sömürü hırsı daha da artacaktır.

İşçi arkadaşlar, çalıştığım fabrikada işçi arkadaşlara sendikalaşma ve örgütlenmeden bahsettiğimde şöyle bir cevap alıyorum. Kiminle sendikalaşmaya gideceğiz? Öyle ki biri birinden, biri ötekinden, nerdeyse kendi kendinden şüphe duyar olmuşlar. Bu tabuları yıkmalıyız. Çünkü biz hepimiz aynı damardan sömürülen işçileriz. Elbette her toplulukta olduğu gibi biz işçi sınıfı içinde de yalakalar, patron uşağı olanlar olacaktır. Ancak biz bunları ikna etmeliyiz. Kimseden korkacak, kimseden çekinecek hiç birşeyimiz, hiç bir suçumuz yok. Eğer hak aramak, sömürenin sömürüsünü kırmak suç içeriyorsa gelin birlikte bu suçu işleyelim!

İşçi arkadaşlar, örgütlenirsek neler olacak, şöyle bir oturup düşünelim. İlk olarak hepimizin aklına ücret gelir. Arkadaşlar, işverenin bizlere senede iki kez yapmış olduğu sadaka zammını ortadan kaldırıp, oturup masa başında işgücümüzün pazarlığını yaparız. Artı bazı sosyal haklarımızın verilmesi için pazarlığımız sürer ve

Sadece ücret sorunu mu bizi örgütlenmeye iten. Hayır arkadaşlar, biz köle değiliz. İşçiyiz. Onurumuz dimdik, kafamız var, bizim alnımız ak, gönlümüz açıktır. İnsanca yaşamak için, doğru düzgün çalışma ortamı yaratmak için mücadele ediyoruz. Onun içindir ki korkularımızı atmalıyız. Birimiz öbürümüzün, öbürümüz diğerinin koruyucusu, kalkanı olmalı.

doğru düzgün çalışma şartlarını sağlarız. Haklarımızı doğru düzgün bir kağıt üzerine döker ve bunun korunması için mücadelemizi veririz.

İşçi arkadaşlar, sendikalaşmak biz işçi sınıfı için gerekli bir araçtır. Çünkü biz işçi sınıfı derlenip toparlanmazsak şimdi sahip olduğumuz haklarımızı bile koruyamayız ve bunlar şu veya bu şeyler bahane edilerek haklarımız elimizden alınacaktır. Çünkü patronların bu kar hırsı oldukça bizlerin alınterimizden, emeğimizin gücünden daha neler kısacaktır, şöyle bir yol oturup düşünelim. İşverenin bize yapacağı zam ne kadar olacaktır? % 50 mi, yoksa % 100 mü? Ne olursa olsun bu zam bizim için yeterli mi? Sadece ücret sorunu mu bizi örgütlenmeye iten. Hayır arkadaşlar, biz köle değiliz. İşçiyiz. Onurumuz dimdik, kafamız var, bizim alnımız ak, gönlümüz açıktır. İnsanca yaşamak için, doğru düzgün çalışma ortamı yaratmak için mücadele ediyoruz. Onun içindir ki korkularımızı atmalıyız. Birimiz öbürümüzün, öbürümüz diğerinin koruyucusu, kalkanı olmalı. Patronların oyununa gelmemeliyiz. Ne zaman ki bizler yani işçiler bir araya gelsek hemen patronlar ortaya bir şey atarlar. Sen Türk, sen Kürt, sen alevi, sen sünni, öbürü sağcı, öteki solcu gibi bizim birlikteliğimizi bozmaya çalışırlar. Halbuki bu oyunlara gelmemeliyiz. Acaba patronlar bizleri sömürürken bizim hangi mezhepten, hangi ulustan, hangi görüşten olduğumuza bakıyor mu? Hipimizi aynı damardan sömürüyorlar. Bunun içindir ki biz işçi sınıfı birlikteliğimizi kurmalıyız ve korumalıyız.

İşçiler, haydi örgütlülüğe, haydi sendikaya!

Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz

Toz Metal'den Bir İşçi

KALİTELİ SÖMÜRÜ YÖNTEMİ: ISO 9002

Merhaba değerli dostlarım,

Uzun zamandır Toz Metal A.Ş.'de çalışıyorum. Anlatacaklarım size bu ne biçim fabrika dedirtebilir. Ancak, Toz Metal'in 1990'dan 1997'ye kadar olan zaman içinde bazı insanlar ya da şöyle söyleyeyim, daha Toz Metal'in ne olduğunu bilmeden eski duyumlara dayanarak ve şimdiki durumunu göz önüne almadan işe giriyorlar.

Kısaca belirtmek istersek, nerede çalışıyorum? Toz Metal'de. Oh! çok güzel, çok sağlam bir kuruluş dedirtiyor. Tabii ki bu Toz Metal hakkındaki gerçekleri bilmeyenler içindir.

Gelelim, konumuza, Toz Metal 1990 yılına kadar sendikalı (Türk-Metal) imiş. Daha sonra sendika elden gidiyor. İşveren işçileri çıkarıyor, kapıya da polis koyuyor. Aradan fazla zaman geçmeden işçiler çağırılıyor, bazıları da kendileri geliyor. Fabrika üretime devam ediyor. Gelen işçilerin çoğu fabrikadan atılan işçilerdi denebilir.

Fabrika toplantılar yapıyor. Biz size sendikayı aratmayacak yardımlarda bulunacağız, buna içtenlikle inanın. Tabii ki bu söylenenler sadece söylenmiş, tıpkı bugünkü politikacıların yaptığı gibi. İşveren, işçileri sömürmekte, ancak kimi hala yalakalık peşinde. Neden? Niçin?

31 Aralık 1996'da yapılan toplantıda bir kaç işçi konuştu. Ama yetersiz. Üçü konuştu, 250, 300'ü sustu. Birlik beraberlik yok ve bu konuşan işçiler çıkarıldı.

Yahu neden susuyorsunuz? Bu işçileri çıkarırsanız biz çalışmayız diyen yok. Aslında bu baştan konuşulur. Ben bu işte varım, sen konuş, çıkaracak olurlarsa biz senin arkandayız derler, derler ya ve işte ondan sonra olanlar olur. Diyebilirim ki, 23 milyon maaşa har yerde iş var, neden susuyoruz.

Bu yazımla yetkililere de seslenmek istiyorum. İnşallah bu yazımı okurlar da biraz olsun kulak kabartırlar. ISO 9002 belgesini alan bir kuruluş nasıl oluyor da bu belgeyi alıyor dersiniz? Cevabını siz de biliyorsunuz: Rüşvet. Bizim malımız kaliteli, bizim malımız işte şöyle işte standartlara uyumluluk belgemiz. Yahu ben burada çalışan bir işçi olarak buna gülerim. Bu resmen sahtekarlıktır.

Bir malın kaliteli üretilebilmesi için ilk başta kişinin çalışma koşullarının yerinde olması gerekir. Kişinin psikolojisi bozulursa verimlilik olmaz. Fabrikada öyle ilkel, öyle ilkel makinalar var ki bir tornacı gelse adama bu ne tezgahı dedirtir. Sorar, çünkü makinalar, oradaki işçiler tarafından üretilmektedir. Öyle presler var ki 50 cm. yakınınızdaki biriyle iletişim kuramıyorsunuz. Son zamanlarda yasalara aykırı bir çok şeyler oluyor. Ama kimin umurunda. İşte yetkililere sorum: Sağlığa zarar veren bir pres sizce yasalara uygun mudur? Verimli çalışmaya, ISO 9002'ye uygun mudur?

Toz Metal'den Bir İşçi

Makina Kalıp İşçisi Sınıfı İçin Grevde

Şişe Cam Makina Kalıp fabrikası işçileri 50 gündür grevde. Bu grev basit, sıradan bir grev olsa belki bu kadar üstünde durmazdık. Önce neden bu grevin önemli olduğunu anlatalım.

Birincisi, bu bir ücret grevi değildir. İşveren, daha ücretleri konuşmaya bile yanaşmamıştır. İşverenin istediği kısaca şudur: Ben, hafta tatili, bayram, izin falan tanımam. İşçinin çalıştığı günün parasını veririm. Bu şu anlama geliyor. Bugün ayda 30 milyon alan bir işçinin izin, bayram gibi tatillerinin olmadığı bir ayda bile 22-24 milyon para alması. Aslında bu bir para meselesi de değil sadece. Burada bugüne kadar mücadele edilerek kazanılmış, üstelik yasalara bile geçmiş olan hafta tatili, izin vb. haklar bile gaspedilmek isteniyor.

İkincisi, sendikal haklar da kabul edilmek istenmiyor. Sendikal izinler, eğitim izinleri, temsilcilerin izinleri aynı anlayışla ücretsiz yapılmak isteniyor.

Çalışılan sürelere maaş vermek adı altında, aslında sınırsız mesaiye bırakma, sınırsız izne çıkarma, yani çalışmada "esneklik" getirilmek isteniyor. Sermayenin "esneklik" dediği şey bizim için kürek mahkumluğudur, eski zamanların kölelerinden daha kötü olmak demektir.

Bugün MESS sözleşmesine göre işveren iş olmadığında işçileri yarım ücretli izne çıkarabiliyor. Öyle ki bazı fabrikalarda ayın yarısını çalışıp yarısını çalışmadan geçiren arkadaşlarımız var. Şimdi sermaye sınıfı bir adım daha atıp, saldırısını daha kapsamlı hale getirmek istiyor. Çalışılmayan süreye para yok diyor, yarımı da almaya çalışıyor. Zaten bu çalışma tarzını kabul etmek esnek çalışmayı başlatmak için yolu açmıştı. İstenen,,iş olduğunda işçiyi mesaiye bırakmak, iş olmadığında izne çıkarmak. İşte buna da çalışmada esneklik deniyor.

Aslında, esnek çalışma denilen şey, görüldüğü gibi memleketin tamamını bir amele pazarına çevirmektir. Nasıl ki, amele pazarında işi olan işçiyi seçer, beğenir, daha sonra da bir saat, bir gün çalıştırıp, yeniden pazara gönderirse, işte esnek çalışma denilerek yapılmaya çalışılan da budur. Bir fabrika düşünün ki, etrafında iş bekleyen işsiz işçilerin bekleştiği kahveler var. Bu kahvelerde bekleyenler daha önce çalıştıkları fabrikanın şefinin yada ustabaşının kapıdan girmesini ve o gün çalışmak için kendilerini seçmesini sağlamak için birbirlerini ezecekler. Eğer bu konuma düşmek, vahşi kapitalist sistemin dişlileri arasında ezilip kişiliksiz hale gelmek istemiyorsak bugün Makina Kalıpta dayatılan bu sisteme karşı mücadele bayrağımıza "Zafere Kadar Direniş, Köleliğe Geçit Yok" yazalım.

Peki, sermaye sınıfı bu "esneklik" saldırısına neden ihtiyaç duyuyor. Bugün, kapitalizm geçmişteki vahşi dönemini bile aratacak bir saldırıyı dünya halklarına ve işçi sınıfına dayatıyor. Bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de SSK gibi sosyal güvenlik kurumları tasfiye ediliyor, mezarda emeklilik dayatılıyor, özelleştirmeler hızla hayata geçiriliyor vb. Çünkü sermaye "kar, daha fazla kar"dan başka yasa tanımıyor. Ve fabrikalar, tarlalar, madenler, bütün üretim araçları sermayenin, özel mülkiyetin elinden alınmadıkça, bütün emekçilerin ortak malı yapılmadıkça sermayenin vahşi yasası hep yeni saldırılar üretecek.

9. ayda MESS sözleşmeleri var. Bu sözleşmelerden önce, sermaye Makina Kalıp'dan bir delik açmak istiyor. Makina Kalıp, saldırıyı ilk göğüsleyen oldu. İşte bu açıdan önemli. Ama hepimizin de anladığı ve hissettiği gibi ortadaki sorun yalnızca Makina Kalıp'taki arkadaşlarımıza ait değildir. Onlar kendileri için olduğu kadar, bizim için de yani sınıfları için de mücadele bayrağını yükselttiler. İşverenlerin bir sınıf olarak ortak hareket edip saldırıya geçmelerine karşı, biz de işçi sınıfı olarak ortak hareket etmeli, bu saldırıyı püskürtmeliyiz. Hem kazanılmış haklarımızı korumanın hem de yenilerini elde etmenin yolu birleşik, militan, hakkını söke söke alan bir mücadeleden geçiyor.

6 saatlik işgünü!
İnsanca yaşam ücreti!
Herkese İş,Çalışanlara İş Güvencesi!

Sınıfa Karşı Sınıf! Düzene Karşı Devrim! Kapitalizme Karşı Sosyalizm!

Makina Kalıp Grevi Sizin De Grevinizdir!

Sevgili işçi arkadaşlar;

Makina Kalıp'ta başlayan grevle ilgili konuşmadan önce buradaki örgütlülüğümüzün öyküsünü kısaca anlatmak istiyorum.

97 yılının Nisan ayında fabrika genel müdürü tarafından asılan bir tamim bütün işçi arkadaşlarımızın tepkisini çekti. Tamimde bütün işçi arkadaşların yaklaşmakta olan Kurban bayramında zorunlu mesaiye gelecekleri yazılı idi. Gelmeyecekler hakkında işlem yapılacağı belirtiliyordu. Bu tamim asıldıktan sonra ve bundan önceki şartlar işçi arkadaşlarımızın örgütlenmesinde önemli rol oynadı.

Sendikamız yetkiyi aldıktan belli bir süre sonra işverenle görüşmelere başladı. Bu görüşmeler sonrasında Aralık ayının sonlarına doğru görüşmeler tıkandı. İşverenin dayatmış olduğu maddeler sendikamızın grev kararı almasına sebep oldu.

24 Aralık 1997 tarihinden itibaren fabrikamızda bulunan 217 işçi greve eksiksiz olarak çıktı.

Değerli işçi arkadaşlar, işçi sınıfı, tarihinde pek çok grev yaşadı. Bundan sonra da yaşanacaktır. Makina Kalıp'ta başlatmış olduğumuz grev tüm işçi arkadaşlarımızın duyarlı olması gereken önemli bir grevdir. İşverenin dayatmış olduğu maddeler işçi sınıfının geçmişten gelen mücadeleleri ve vermiş olduğu bedellerle

kazanılmış hakları gasp etme çabasıdır.

İşverenin dayatmış olduğu maddeler kısaca şunlardır:

1- Sosyal izinlere para ödememek(sigorta, ölüm, doğum, hafta tatili vb. izinler)

2- Sendikal izinler

Kısaca bizim esnek üretimin kobayı olmamız isteniyor.

Evet, sevgili arkadaşlar, bize dayatılan bu maddeleri kabul etmemiz, işçi sınıfı hareketinde kara bir leke olmamız mümkün değildir.

Bizler, makina kalıp işçileri olarak bu grevin anlamını ve önemini bilerek bu mücadeleye başladık ve bu kararlılıkla bu mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğiz.

Bizler Makina Kalıp işçileri olarak, bize dayatılan maddeleri tüm Türkiye işçi sınıfına dayatılmış olarak görüyoruz ve tüm işçi ve emekçileri bu mücadelede dayanışmaya çağırıyoruz.

Unutmayalım arkadaşlar, sermaye dünyada ve Türkiye'de emekçilere ve sendikalara karşı yeni saldırılara hazırlanmaktadır. Bu saldırıları geri püskürtmek ancak bizim birliğimizle, mücadelemizle mümkündür.

Sevgili arkadaşlar, Makina Kalıp'taki grev sizin de grevinizdir.

Siz, işçi arkadaşlarımızın da bu greve sahip çıkacağınız inancını taşıyor, metal işçileri bülteni şahsında tüm işçi arkadaşlarımı sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Grevdeki Makina Kalıp Fabrikasından Bir İşçi

ÖZGÜRCE YAŞAMAK İÇİN

Biz işçiler; yaşamlarımızı sürdürebilmemizin en temel koşulu olan fiziki ihtiyaçlarımızı karşılayabilmemiz için mutlaka çalışmak zorundayız. Yani, yemek, içmek, giyim gibi hayati ihtiyaçlarımız için emeklerimizi satmak zorundayız.

Peki bu bizim alnımıza yazılmış bir kader mi? Elbette hayır! Patronların topyekün bizlerin ürettiği değerlerin üzerine çöreklenmiş olduğunu, bizler yaşayarak görmekteyiz. Üstelik bizler, üretenler milyonlarca olduğu halde ve patronlar, asalaklar da bir avuç olduğu halde. Oysaki bizler, hepimiz tek vücut olup, patronları sırtımızdan atmayı canı gönülden istiyoruz.

Başlangıçta basit bir işletme iken, şu anda herbiri 20 milyarı aşan onlarca tezgaha sahip olan fabrikamızın bu seviyeye nasıl geldiğini hepimiz biliyoruz. Dahası patronun yazlıkları, kışlıkları, son model arabaları vb. yatırımlarının da nereden kaynaklandığını hepimiz bilmekteyiz.

Basit işletme iken çalışan işçi arkadaşlarımızın aç kalarak ürettiği artı-değer sayesinde patron günden güne malına mal, servetine servet katmıştır. Şu aşamada ise bizlerin herbir tezgahta ortalama ürettiği 3500 malzemenin, tüm masrafları çıktıktan sonra 3000 tanesinin patrona artı-değer olarak kaldığını da biliyoruz. O halde patron neden birkaç fabrika daha açmasın ki?

Karşılığında ise bizler sefalet ücretleri, ağır çalışma koşullarına maruz kalıyoruz. Bırakın sosyal yaşamlarımızın olmayışını (yani spor yapabilme, sinema, tiyatro) karınlarımızı dahi doyuramıyoruz. Dahası iş elbisesi de verilmiyor. Çoğumuz sadece iki pantalonundan birisini iş elbisesi yapmıyor mu? Ya da ayakkabı alacak parası olmadığı için, ayağındaki ayakkabıyı işte kullanmıyor mu? Ve 200 civarında işçi olmasına rağmen tek servis ve de sık sık arızalandığı için ceplerimizden yol parası da ödemiyor muyuz? Peki ya yemekler, bol bol lahana, pırasa, makarna ve ekmek de ancak sandaviç ekmeği kadar. 2. vardiyaya çoğu zaman yemek de az bırakılmıyor mu? (Daha doğrusu az olduğu için 2. vardiyaya ayrılacak yemek kalmıyor.)

Bunlara kimse razı değil, yani kaderimiz olmadığını hepimiz bilmekteyiz. Ve tek kurtuluş yolumuz da birlikte mücadele etmekten geçiyor. Ancak bu şekilde açlıktan, zulümden kurtulabiliriz. Başka çıkar yolumuz yoktur.

Nasıl ki, çalışmaktan başka çıkar yolumuz yoksa, hakkımızı, emeğimizin karşılığını birleşip söke söke almaktan başka çıkar yolumuz da yoktur. Ücretli kölelik düzeninde yaşıyorsak zaten başka hiçbirşey kurtuluşumuz olamaz. Ya birleşip, örgütlenip, gözlerini kar hırsı bürümüş patronları sırtımızdan atacağız ya da aç kalarak onların, bir avuç asalağın malına mal, servetine servet katmaya devam edeceğiz.

Nasıl ki, çalışmaktan başka çıkar yolumuz yoksa, hakkımızı, emeğimizin karşılığını birleşip söke söke almaktan başka çıkar yolumuz da yoktur. Ücretli kölelik düzeninde yaşıyorsak zaten başka hiçbirşey kurtuluşumuz olamaz. Ya birleşip, örgütlenip, gözlerini kar hırsı bürümüş patronları sırtımızdan atacağız ya da aç kalarak onların, bir avuç asalağın malına mal, servetine servet katmaya devam edeceğiz.

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Kartal'dan bir işçi

Parsat Piston'da Toplu Sözleşme İmzalandı!

KIRINTI DEĞİL HERŞEY EMEĞİN OLMALI

Parsat'ta toplu sözleşme imzalandı. Bu noktaya nasıl gelindi. Düşünün, 10 yıllık süre içinde, temsilcilerin patron tarafından atandığı, haklarımızın alabildiğine elimizden alındığı, en ufak bir hak arayışında kapı önüne konulan arkadaşları geride bıraktık. Patronun her darbesiyle çoğumuz iyice umutsuzluğa kapılmadı mı? "Burası Parsat, hiç birşey değişmez" lafı ağzımızdan düşmüyordu. Bugün geldiğimiz yere bir bakalım arkadaşlar. Kendi seçtiğimiz temsilciler var ve fena sayılmayacak bir sözleşme imzalandı. Ufak da görülse, yemek ve su sorunlarımız çözüldü. Bunları, bu değişiklikleri sağlayan güç neydi? Patronun, 10 yıl sonra, işçilere kötü davrandığının farkına varıp artık yardımsever bir adama mı dönüşmesi mi? Elbette hayır! Eğer patronun eline fırsat geçse (hem de hiç çekinmeden) tekrar eski günlere dönmeye çalışacağını biliyoruz. Ama artık şunu da biliyoruz ki, bir araya gelen, güçlerini birleştirip, örgütlü bir şekilde hareket eden işçilerin haklarını alacak güce sahiptir. Biz değil miydik aylarca süren çalışmalardan sonra bize dayatılan "kafanı önüne indir, sesini çıkarma, sana ne veriliyorsa yetin" anlayışını pançalayan? Bizi köleliğe mahkum eden koşullara son veren "olmaz, yapamayız" denen herşeyi başaşağı çeviren örgütlü birliğimiz değil miydi?

Evet, toplu bugün geçmişe göre bir adım daha öndeyiz ama yeterli mi? Gerçekten hakkımızı alabiliyor muyuz? Sadece biz değil. Başka fabrikalarda çalışan analarımız, babalarımız, kardeş, eş ve çocuklarımız, onları bir düşünelim. Emeklerinin karşılığını alabiliyorlar mı? Yani lafın kısası dünya sadece kendimizden ibaret değil. Nasıl ki sömürü ve baskının salt bizim fabrikaya ait olmadığı gibi. Biz ücretlerimizi üç kuruş artırmaya çalışırken, zam üstüne zam yapılarak eskisinden de kötü duruma düşmüyor muyuz? Nemalarımıza el konulmuyor mu, SSK özelleştirilmeye çalışılıp, mezarda emeklilik dayatılmıyor mu? Biz üç kalıp sabunu almanın hesabını yaparken, onlar cebimizden daha fazla çalmanın hesaplarını yapmıyor mu? Öyleyse 23 milyon yerine 45 milyon alacak olmamız bizim için bir kurtuluş mu? Evet, kendi fabrikamızda kazanacağımız haklar ve başarılar önemli, peki tüm bu heryerinden pislik akan sömürü çarkı, patronların sistemi, ortada dururken gerçek kurtuluş mümkün mü? Evet, onlar örgütlüler, onların çeteleri, sadece kendilerine çalışan yasaları, meclisleri var; onların baskı ve şiddet üzerine kurulu, biz işçilerin alınterini emerek ayakta duran sistemleri var.

Peki biz gerçekten bu sömürüden kurtulmak için ne yapmalıyız? Biz kendimiz yaşadık. Örgütlenen, birlik ruhuyla mücadele eden kazanır. Ama biz ilk savaşı kazandık. Bunu burda bırakırsak, yani kazandıklarımızla yetinirsek, bırakın dimyat'taki pirinci, eldeki bulgurdan da oluruz. Patronların birliğinin karşısına, işçilerin birliğiyle çıkalım. Sadece kendi fabrikamızla sınırlı kalmadan, bizim gibi aynı sorunları yaşayan işçi arkadaşlarla birleşmenin, birlikte hareket etmenin yollarını arayıp, bulalım. Bizler, koskoca bir emekçi ailesiyiz. Milyonlarcamız, binlerce fabrikada çalışıyoruz ve biz onlardan daha güçlüyüz! Yeter ki bir araya gelip mücadele edelim. Bakın, o zaman o muazzam gözüken baskı ve sömürü çarkını nasıl çatlatmaya başlıyacağız.

Örgütlenen, birlik ruhuyla mücadele eden kazanır. Ama biz ilk savaşı kazandık. Bunu burda bırakırsak, yani kazandıklarımızla yetinirsek, bırakın dimyat'taki pirinci, eldeki bulgurdan da oluruz. Patronların birliğinin karşısına, işçilerin birliğiyle çıkalım. Sadece kendi fabrikamızla sınırlı kalmadan, bizim gibi aynı sorunları yaşayan işçi arkadaşlarla birleşmenin, birlikte hareket etmenin yollarını arayıp, bulalım.

Kırıntı Değil Dünyayı İstiyoruz!
Yaşasın İşçilerin Örgütlü Birliği!

Parsat Piston'dan Bir İşçi

FABRİKADA BİR TARTIŞMA

Fabrikada 40-50 civarında işçinin eline artı-değer üzerinden emek-sermaye çatışması ve sendikaların önemi içerikli bir bildiri geçmişti. Tam o sıralar işçilerin ilgileri yoğun bir şekilde artı-değer üzerineydi.

Her soğuk günde olduğu gibi yine ne olduğu belli olmayan şeyleri yedikten sonra, dökümhanede fırının etrafına toplandık, 10-15 dakika da olsun ısınmak amacıyla. Hayır, 8:00 ile 8:30 arasının yemek saati olduğunu bilmesek ya da yemekhanede çatal, kaşık vb.ni görmesek, yemeye çalıştığımız şeylerin yemek olduğunu anlayamayacağız. Neyse bir arkadaşımız "Lan bu adam 2 tezgahla nasıl bu seviyeye geldi, halen anlayabilmiş değilim!" diyerek bir tartışmaya yol açtı. Her sözüne "lan" diyerek başlamak alışkanlık olmuştu.

Fırının etrafında yer kalmadığı için üşümüş olan bir arkadaş titrek bir sesle şöyle cevap verdi:

- Anlamayacak ne var bunda oğlum, adam bizi üç kuruşa köle gibi çalıştırıyor, yemek yok, iş elbisesi yok, bilmem ne yok, üç kuruş sadaka veriyor sadece! O 30-40 tane tezgaha sahip olmayacak da babam mı olacak!

Tartışmaya neden olan arkadaşımız lafını keserek araya girdi:

- Lan, şimdi olsa anlıyorum, 30-40 tane tezgah gece gündüz çalışıyor, dediğin gibi bize üç kuruş kuru para veriyor, 2-3 fabrika daha niye açmasın, bunu anlıyorum da, iki tezgahla olacak iş mi şimdiki durum. Lan, iki tezgahın çıkardığı malın hepsi kar olsa ne olacak?

Diğerleri bunun üzerine birbirlerine bakmaya başladılar, bir kaç saniye bekledim ve kimseden cevap gelmeyince araya girdim:

- Fabrikamız 70'lerde 2 tezgahla kurulmuş. Bu doğru. Şu anki durumuna da bizim sırtımızdan gelmiş, bu da doğru. 70'li yıllar kapitalizmin kriz dönemlerine denk düşüyordu. Daha o sıralar işçiler örgütlüydü, haklarını söke söke alıyorlardı. Patronlarla ölüm kalım mücadelesi veriyorlardı. Patronlar aralarında bir ağ oluşturarak, üretimin bir kısmını küçük işletmelere yaptırmaya başladılar. İşte bu küçük işletmelere taşeron yada fason işletmeler deniyor. İtalyan patronlar, fason fabrikaları ülkede yoğunlaştırarak ve yaygınlaştırarak hem işçilerin örgütlülüğünü kırmışlar hem de kolaylıkla sömürerek karlarını artırmışlar ve geçici olarak krizden kurtulmuşlar.

Daha sonra taşeronlaştırma tüm kapitalist ülkelerde yoğunlaşmış ve yaygınlaştırılmıştır. Dolayısıyla kapitalizm içinde bulunduğu krizden bir süre için kurtulmuştur.

Tabii bizimkiler hiç durur mu, onlarda taşeronlaştırmayı yaygınlaştırmışlar. Şimdi bizim fabrikamız da fason iş yapıyor, bunu hepimiz bilmekteyiz. Demirdöküm, Aygaz, İpragaz, Milangaz gibi yerlere. Büyük firmalar bizim fabrikaya işin bir bölümünü yaptırıyor anlaşma ile, ihale ile.

Bu adamın o zaman iki tezgahı vardı bildiğim kadarıyla, sonra ne oldu. Sonra 4 ortak oldu.

Biri araya girerek düzeltti.

-Önce bir, sonra 2, sonra da 4 ortak oldu.

- Bu bir kişi, diğer bir kişi ile muhtemelen ipotek gösterecek bir tarla veya benzeri bir malı olduğu için ortak olmuştur. İşte o zaman bunlar ilk

etapta 5 tezgah daha aldılar. Ama taksitle ve ipotek ettirdiler tarla veya başka mallarını. Bu firmalarla anlaştılar. Diyelim ki ayda 100.000 malzeme teslim edecekler. İşleri artık garanti. Her ay 100.000 malzemeyi bizler üretiyoruz zaten. Tezgah da almışlar. İşte bizler üreterek o 100.000 malzemeyi, tezgahların taksitlerini ödedik, ama aç kalarak şimdi olduğu gibi. Sonra iki kişi daha ortak ettiler. Onlar da birşeylerini ipotek ettiler ve şu an yine bizler çalışarak o tezgahların da parasını ödedik. Şimdi de bizler çalışarak hemen yan tarafa bir inşaat yaptırıyoruz ve hemen arkasından oraya da 10-20 tane tezgah alacağız ve onların da parasını ödeyeceğiz.

Tartışmayı açan arkadaş sinirle araya girdi.

- Lan bu patronlara asalak diyorlardı. Hatta o kağıtta da öyle yazıyordu. Ben bunu şimdi daha iyi anladım. Onlara asalak demesinler, yavşak daha iyi bence! Harbiden kanımızı emiyorlarmış da haberimiz yokmuş lan.

Ben konuyu bağlamak için ne söyleyeceğimi düşünüp dururken başka biri atıldı. Şu yavşak lafı herkesin öyle hoşuna gitmiş ki, bir yavşaktır gidiyor.

- Bu patronların hepsi de yavşak. Bu tezgahları yapanlar da bizim gibi işçi değil mi? Onlar da bizim gibi aç değil mi? Yavşağın bir tanesi bizim yaptığımız tezgahları bir başkasına satıyor. O yavşak da tezgahların parasını bizim sırtımızdan ödüyor. Amma dümen kurmuşlar ha. Bizim ürettiğimiz malın parasını bizim ürettiğimiz başka malın sayesinde ödüyorlar.

Hemen araya bir başkası giriyor.

- Ondan sonra bizim yaptığımız malzeme de başka bir yavşağa gidiyor. Tüp, ocak vb. oluyor. Ondan sonra o yavşak da bize parayla satıyor.

Ben araya giriyorum.

- İşte kapitalizm bundan dolayı emek-sermaye çatışmasıdır. Bizler iğneden ipliğe aklınıza ne gelirse üretiyoruz. Ama mülkiyet bir avuç sermayenin elindedir. Bizler de ücretli köleleriz. Mesela bir ayçiçek yağı, margarin vb. temel gıda ihtiyaçlarımızı düşünün, bizim gibi işçiler üretiyor. Ama yine bizler parayla alıyoruz. Enflasyon düşer mi arkadaşlar, elbette düşmez.

Sizin dediğiniz gibi bu yavşaklar enflasyonu düşürseler karları azalacak, yada bize verdikleri ücretleri artırsalar yine karları düşecek. O yüzden kişi başına düşen gelir dengeleşmeden sonra enflasyon düşmez. Zamların ardı arkası da kesilmez...

Araya biri girdi ve şunu sordu.

- İtalya, Almanya, ABD vb.lerinde de kapitalizm var ama oralarda niye enflasyon düşük?

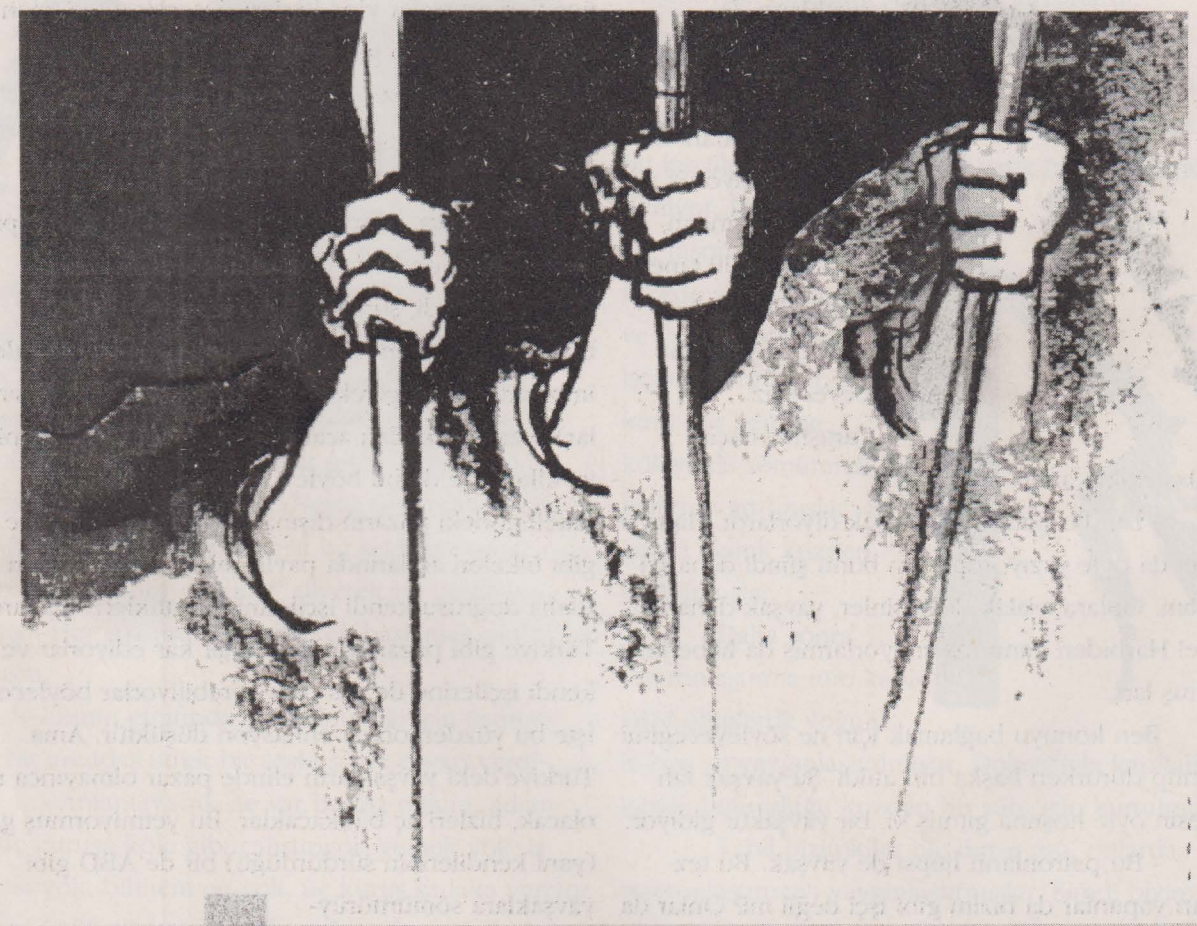
- Şimdi, şurayı anladık, yavşak patronlar bizim alım gücümüzü yükseltirlerse (gerek ücretlerimizi artırsınlar, gerekse de mallara zam yapmasınlar) o zaman karları azalacak. Senin saydığın kapitalist ülkelerde de bu böyle ama onlar kendi ülkelerindeki pazarın dışına çıkmışlardır. Türkiye gibi ülkeleri aralarında paylaşmışlar ve ürettikleri (daha doğrusu kendi işçilerinin ürettikleri) malları Türkiye gibi pazarlarında satarak kar ediyorlar ve kendi işçilerine de sus payı verebiliyorlar böylece İşte bu yüzden orada enflasyon düşüktür. Ama Türkiye'deki yavşakların elinde pazar olmayınca ne olacak, bizleri aç bırakacaklar. Bu yetmiyormuş gibi (yani kendilerinin sürdürdüğü) bir de ABD gibi yavşaklara sömürttürüyorlar bizleri.

Tam o sırada tiksinti veren vardiya amirinin iğrenç sesi duyuldu.

-Ayırmayım ağzınızı, saat kaç oldu. Daha tezgahlarınızın başına gitmemişsiniz!

KAPİTALİZM, SAVAŞ DEMEKTİR!

BARIŞ, İŞÇİLERLE GELECEK!